Приемник на в."Заводска трибуна"
Издание на "Арсенал" АД

трибуна АРСЕНАЛ

20 февруари 2015 г. • година IV • брой 99

на стр. 2

Д-р Гербеева: Беше хубаво

Акценти

„АРСЕНАЛ" С РЕСПЕКТИРАЩО УЧАСТИЕ В IDEX 2015

За 9-ти пореден път "Арсенал" участва в едно от най-големите и престижни международни изложения за военна техника в света - IDEX 2015. Изложението ще се открие в неделя - 22-ри февруари в Абу Даби и ще продължи до 26-ти февруари. IDEX 2015 е най-голямото международно изложение на военна техника в Близкия и Средния Изток. IDEX 2015 е стратегически най-важната световна изложба-конференция за отбранителната индустрия. На нея се демонстрират най-новите технологии в трите сектора на отбраната

- въздух, вода и суша. Световното изложение на военна техника се провежда под патронажа на Негово Височество Шейх Халифа бин Зайед ал Нахян, Върховен главнокомандващ въоръжените сили на ОАЕ. „Арсенал" е традиционен участник в това изложение, без прекъсване от 1999 година. Първото издание на изложението е 1993 година.

IDEX 2015, Aby Dhabi, се провежда на всеки две години, с домакинството на Националния изложбен център на Абу Даби - столицата на Обединените Арабски емирства. Следващото му издание ще е през 2017 година.

Продължава на стр. 4

БТПП ПОДКРЕПЯ ПРЕДЛАГАНИТЕ ПРОМЕНИ В КОДЕКСА НА ТРУДА

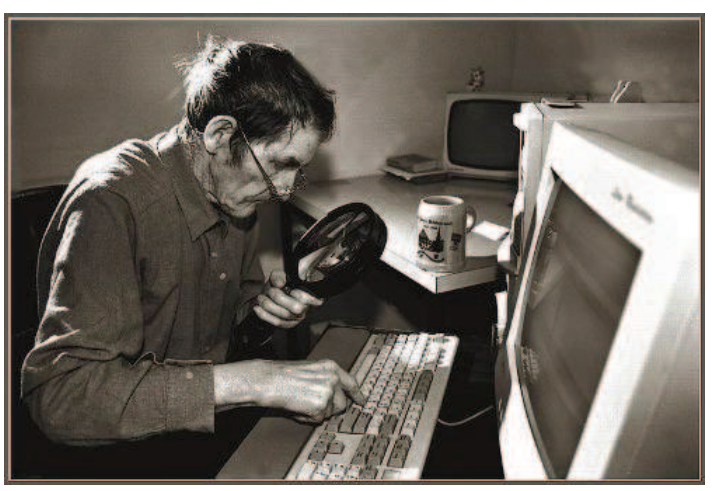

Българската търговско-промишлена палата (БТПП) изрази в свое становище подкрепа на внесения в Народното събрание от председателя на парламентарната икономическа комисия Петър Кънев и група депутати Законопроект за изменение и допълнение на Кодекса на труда. Предлаганите промени напълно отразяват позициите на Палатата и отправяните нееднократно от нея предложения за облекчаване на дейността на микро- и малките предприятия. БТПП напълно споделя предложението за „възстановяване" на предишна нормативна разпоредба (прекратяване с едномесечно предизвестие от страна на работодателя на трудов договор с лице, придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст).

Невъзможността работодателят да прекрати едностранно, с едномесечно предизвестие трудов договор с лице, придобило право на пенсия, задълбочава проблемите с младежката безработица, младежката емиграция, младежката престъпност, демографския срив и пр.

„Трибуна Арсенал",
на база партньорство с БТПП
http://www.cci-vratsa.org/bg/btpp-podkrepya-predlaganite-promeni-v-kodeksa-na-truda/
на БТПП

В БРОЯ ЧЕТЕТЕ:

на стр. 3

Експертно Лалев след конгреса: В „Арсенал" има диалог

на стр. 7

Срещи: Кристина Димитрова

ВАЖНО СЪОБЩЕНИЕ

По инициатива на работническите колективи и синдикалните организации на КНСБ и КТ „Подкрепа" в Завод 4 на „Арсенал" – площадка Мъглиж, и със заповед на изпълнителния директор на „Арсенал" АД - Николай Ибушев, във всеки първи работен ден от месеца ще се провеждат Тристранни срещи.

Целта на тези срещи е да се обединят силите и отговорността на ръководството и колектива на завода за решаване на производствени, социални, битови и трудови въпроси, както и на въпроси, отнасящи се за работните заплати и подобряването на психологическия климат на територията на завода.

Срещите ще се провеждат от 13,00 до 13,30 часа на определено от директора на Завод 4 място. Освен представители на фирменото и стопанското ръководство на завода и представители на двата синдиката, ще присъстват и представители на работническите колективи, като на 10 души ще се излъчва по един представител.

Всички поставени на тези месечни срещи въпроси ще се докладват на изпълнителния директор за предприемане на мерки за тяхното решаване.

Работниците ще получават информация за предприетите мерки на всяка следваща месечна среща.

Първата такава среща е насрочена за ***4-ти март***, първият работен ден след празничните дни, от ***13,00 часа*** на територията на ***Завод 4***. На срещата ще присъства и изпълнителният директор на "Арсенал" АД Никола Ибушев.

При интерес и инициатива подобни срещи ще се провеждат и в останалите заводи на „Арсенал".

„Трибуна Арсенал"

ПРЕГЛЕДАЙ СЕ БЕЗПЛАТНО ЗА РАК НА ГЪРДАТА!

Запиши си час за безплатен профилактичен ехографски преглед в рамките на кампанията на AVON „От любов към живота".

Можеш да се възползваш, ако си на възраст между 30 и 49 години.

С предимство са жени в неравностойно положение от следните групи: многодетни майки, дългосрочно безработни жени, регистрирани в Бюрото по труда; жени от малцинствени етнически групи; жени с увреждания.

За записване на час – свържи се със „Свят без граници" в Стара Загора до 15 март на телефони:
0884 765 147, 0878 426 933 и **089917 61 12**.

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.
Редколегия: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков.
Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал"АД.

Доктор Гербеева:

БЕШЕ ХУБАВО

Присъствието в медицината за Олга не е случайно. То сякаш се подразбира. Казанлъчани познават добре нейния баща – докторът, който оставя на града новата, сегашната сграда на общинската болница, строена по времето, когато той е главен лекар там. Работил е и като началник на Инфекциозното в Казанлък. Щерката – д-р Гербеева, поела по пътечките на баща си, също оставя в местното здравеопазване запомнящи се следи. В болничната и доболничната помощ на „Арсенал" тя е човекът, който изгражда Очния кабинет, през който минават хиляди и хиляди работници и служители. Било по времето на директорството на Тончо Чукалов. Било по времето на д-р Нанев, който я насърчава за откриването и оборудването на кабинета. Чукалов одобрява разходите, обосновани от младата д-р Гербеева. Така „Арсенал" се снабдява с нов биомикроскоп с фотоапарат, офталмоскоп и всичко нужно за регулярните прегледи и за бързата намеса в случаи на инциденти.

По това време здравеопазването в казанлъшката оръжейница разполага с поликлинична помощ и истинска болница, която още се помни като „Стационарът". „Стационарът" работи с лежащи пациенти, с екип от лекари, фелдшери, медицински сестри и санитарки, които са на денонощен режим. И – „няма събота, няма неделя".

Имахме всякакви специалисти!

Това разказва д-р Гербеева. От „Нервни болести", „Ушинос-гърло", Хирургичен кабинет, Акушеро-гинекологичен кабинет, Физиотерапия, Клинична лаборатория до Манипулационна и рентген - всичко е налице и като оборудване, и като медицински персонал... По това време лекарите посещават по работните им места десетките хиляди арсеналци. Прегледите се правят по заводските клубове, медицинските екипи оглеждат работните места направо по цеховете. Именно като такъв лекар Олга влязла за пръв път в лоното на арсеналското здравеопазване през 1975-та. Изразът „цехов лекар" днес звучи направо абсурдно, но в онези години докторите наистина ходели по цеховете. В „Арсенал" те и сега ходят, но тогава и профилактичните прегледи се правели на място. Измерване на кръвно налягане, преглед на белите дробове, сърдечна дейност - се правят по заводските клубове. После се пускат и кръвни изследвания. Така арсеналските доктори, буквално по цеховете, откриват диабет, хипертонии, белодробни болести... Организацията на профилактиката става по график с помощта на заводските ръководства, водят се разговори със самите директори. Ако се налага, се дават препоръки за подобряване условията на труд, насочват се хора да предприемат правилното лечение. „Профилактиката има огромно значение за здравето на хората. Открити навреме, много заболявания, се лекуват успешно. Тогава профилактиката беше на ниво, сега се пренебрегва", със съжаление констатира офталмологът. Офталмолог обаче Гербеева става по-късно. В началото, освен обиколките по цеховете на Завод 6 и Завод 7 – за личнен контакт с всеки свой пациент, като общопрактикуващ лекар-терапевт, Олга дава и дежурства в болничния Стационар. Работният ден е 8 часа, правят се компенсации за нощните дежурства. Да – има и такива. Но това далеч не пречи да се работи с удоволствие. Колеги като д-р Кушлева, д-р Славов, д-р Дечева, д-р Калайджиева, д-р Едрева, д-р Митева, завеждащи като д-р Ташков и д-р Стойков, Гербеева и сега си спомня с радост и уважение към общата им работа за здравето на арсеналци. Работническото здравеопазване не спира само до прегледите и лечението в Стационара и спешната помощ при трудови злополуки. Грижата за доизлекуването продължава. Болните се насочват към санаториуми и профилакториуми. „Арсенал" си има и база в Овощник, където хората си почиват и доизлекуват, ползват я и с профилактична цел.

Докато работи в „Арсенал", д-р Гербеева участва в изследователски екипи, които търсят специфичните за професиите болести, но нейното мнение е, че няма категорично, ясно изразени само „арсеналски" заболявания. Хората тук боледуват като всички други. Различното в „Арсенал" е наложителното бързо оказване на медицинска помощ при трудови злополуки, бързо разбира още младият „цехов" лекар. И тогава - линейката дежури без прекъсване. При нужда – пострадалият се взима от работното си място и му се оказва помощ веднага в Бързата помощ на „Арсенал", ако е нужно – се кара в градската болница с придружител от Стационара. Олга си спомня, че е придружавала болни дори до София. Отличната практика за лечение на арсеналци по договор с Военно-медицинска академия стои и в нейните спомени. Д-р Гербеева помни още, че в оръжейницата на място идват и консултанти от ранга на проф. Златева/тогава – още доцент/, на проф. Буков и проф.Марков. По тяхна преценка някои от болните се приемат на лечение в София, арсеналските медици ги водят на място.

Колкото до очните болести, д-р Гербеева констатира:

Има чести случаи на чужди тела в очите

Спецификата на работа в производството обяснява чуждите тела в очите, коментира офталмологът. Като специалист, Гербеева участва и в екипа на доц. Златева, изследвал влиянието върху здравето на работата с голямо взиране на площадката в Мъглиж.

Д-р Гербеева помни и случаи на евакуация на работещи от площадки с големи производствени аварии, когато хората се извеждали организирано по препоръка на професор-токсиколог, дошъл на място.

Колкото до днешното масово здравеопазване, арсеналският лекар, като всички нас, не крие професионалните си и човешки разочарования. Липсата на очно отделение в казанлъшката болница затруднява хората, споделя офталмологът – даже за елементарно нещо се налага да се ходи до Стара Загора. И дава пример - тук вече не може да се излекува дори онова, което народът нарича просто „ечемик" на окото. Лечението, което на времето дава общинската болница по отношение на зрението, сега се прилага или в къщи, или в болници по другите градове. А болестите са си същите, дори – в повече. „Качественото здравеопазване се концентрира предимно в болниците на местата, където има медицински университети. След реформата преди повече от десетилетие, когато се въведе практиката на личните лекари, нещата вървят все надолу... Както и всичко наоколо", отчита и д-р Гербеева.

Липсата на радост у хората, на съчувствие и взаимна подкрепа, на интерес към културата..., всичко това никак не й харесва, макар че – в личен план, тя е един успял човек с пораснали и също успели деца.

Медицинската „нишка" в семейството продължава да плете синът – д-р Божидар Кръстев, кардиолог със защитена дисертация, главен асистент в Кардиологичната клиника на ИСУЛ в София, 34-годишният лекар, с номинация за най-добър млад специалист на 2014-та. Съпругата му също е лекар – в Детската очна клиника на Александровска болница.

Големият син – Валентин, с диплом от Пловдивския университет за хранителни технологии, работи на отлична мениджърска позиция в голяма фирма, производител на бира в Стара Загора. Съпругата му също работи в сферата на бизнеса.

Със спокойствието на майка, свършила добре работата си, възпитала „отговорни и амбициозни деца", д-р Олга Гербеева сега изпълва времето си отново с работа – в очния кабинет на общинското ДКЦ и в личния си кабинет съвместно с една от казанлъшките оптики, близо до пазара. И с мисълта: "Хубави времена бяха...", както тя нарича времената на младите и най-активните си професионални години в „Арсенал". Когато имала дори време да свири първа цигулка в градския оркестър към „Искра", което я прави безкрайно щастлива. Оперетният театър, маестрото Манчо Досев, гласът на казанлъшката прима Мария Стоянова, гастролите на Видин Даскалов... това не се забравя.

Олга върви през живота с лиричната нагласа на струните още от малка, а после – и в годините на Студентския симфоничен оркестър под дирегентството на Алипи Найденов, който ги водел в Италия. Там имали концерти и свирили като оркестър за подбор на диригенти.

Лиричната нагласа, така типична за онова поколение, наричано „връстници на Свободата", и сега личи в очите на офталмолога – цигулар. Д-р Гербеева продължава да търси в погледите на хората не само болести, когато влязат в кабинета, но и одухотворението, удоволствието от живота, вдъхновението, с което по-леко се върви през ежедневието... Но – все по-трудно се откриват тези човешки неща в човешките очи. Може би и затова за времето назад д-р Гербеева тихо и топло казва: "Беше хубаво!".

Диана Рамналиева

Тя е от онова поколение, което на времето наричаха „връстници на Свободата". Днес разбирането на Свободата е друго. Но родените през 1944-та си остават същите. Вече прехвърлили 70-те, повечето от тези хора и сега се усмихват по младежки, у тях се чете ентусиазмът и дори – наивността на 50-те и 60-те години на 20-ти век, когато се вихри младостта им.

Доктор Олга Гербеева е точно такова „момиче" – тя „заразява" с пъргавост и живост, с одухотвореност в излъчването, в което откриваме всичко онова, което ни радва, но което все по-рядко срещаме по родните улици в очите на българите. В очите... В очите, именно, доктор Гербеева открива не просто онова, което всички виждат. А много, много повече. Защото д-р Гербеева е специалист – офталмолог. С други думи – очен лекар. Лекар, лекувал хиляди арсеналци в продължение на повече от 20 години.

НОВИ КНИГИ

Нови книги в художествената библиотека на „Арсенал" АД

От тази седмица читателите на арсеналската библиотека имат възможност да четат и следните нови книги- романи:

Джордо Матс - „Аз преди теб"
Луиз Бебшоу - „Красота"
Джейн Ан Кренц - „Ангел хранител"
Даниел Стийл - „ Игра на власт"
Сюзън Луис - „Никога не казвай „ сбогом"
Дейвид Балдачи - „Кинт и Максуел"
Лийд Чайлд - „Нищо лично"
Майкъл Конъли - „Горящата стая"
Карън Робъртс - „Правосъдие"

Добре дошли сте!
Библиотекар Ина Зарова

Лалев след конгреса:

В „АРСЕНАЛ“ ИМА ДИАЛОГ

Паметен за КТ „Подкрепа“ конгрес, който сложи точка на председателството на основателя д-р Константин Тренчев, се проведе от 8-ми до 10-ти февруари тази година в НДК – София. IX-ят конгрес на Конфедерацията на труда „Подкрепа“ беляза и арсеналско присъствие в лицето на председателя на синдикалната организация в оръжейницата – Любомир Лалев. Шестима от „Арсенал” АД участваха в конгреса. Светлана Станчева, Димитрина Димова, Иван Костадинов, Иван Атанасов и Цветана Карагьозова са останалите синдикалисти от „Арсенал“ АД, формирали най-голямата група в казанлъшкото присъствие на форума, който остави заслужено в историята доайена д-р Тренчев, напуснал по свое желание председателското място и обявен на конгреса за почетен председател на КТ „Подкрепа“.

Г-н Лалев, как синдикалистите от „Подкрепа“ приеха оттеглянето на Константин Тренчев от поста?

- Оттеглянето на доктор Тренчев от поста Президент на КТ „Подкрепа” беше посрещнато от всички, които бяхме делегати на конгреса, със съжаление и тъга, защото лидери от такъв мащаб се срещат все по-рядко - достолепен, мъдър, харизматичен, изграден в битките синдикалист. Въпреки това, поглеждайки в чисто човешки план, едва ли имаше делегат, който да не приеме мотивите на Доктора и да не се съгласи с него. Дни преди конгреса доктор Тренчев направи доста изявления в медиите и отговори на всички въпроси по повод отказа си да се кандидатира за още един мандат. Пред нас – делегатите, не беше казано нищо по-различно, освен може би, че се чувства на предела на емоционалната и физическата си издръжливост и има нужда от по-спокоен живот, че досега е вършил работата си, не защото му е била „на сърце”, а с много труд и интелект. Не на последно място е и желанието му отново да се занимава с научна работа.

И все пак, с какво този конгрес и синдикален форум беше по-различен от всеки друг?

- Не бих казал, че има някаква драстична разлика между този и предходните конгреси. Това, което беше начертано в дневния ред на конгреса да се изработи, се случи. Може би единствената разлика е все пак промяната в ръководството на синдиката.

Кои са основните теми, които конгресът обсъди, каква политика очерта за следващия отчетен период?

- Конгресът обсъжда и прие общо 15 резолюции – това са основните насоки, опорните точки, които синдикатът ще следва през следващия програмен период. Програмата за следващия мандат от 4 години се състои от множество планове за действие в отделните области на синдикална работа и синдикално присъствие. Ще отбележа някои от тях: „Политиката по заетост като двигател за растежа“ - Резолюция №2; „Политика на доходите от работна заплата” – Резолюция №3; „За осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работното място” – Резолюция №6, „КТ „Подкрепа” и младите хора” – резолюция №10 и други.

Д-р Тренчев в редица свои изявления по медиите очерта доста тъжни резултати от 25-годишния преход у нас, подчерта липсата на всякаква надежда и обща кауза на българите. Беше ли този конгрес - конгрес на безнадеждност?

- Това, което доктор Тренчев каза в доклада си за изминалия период на прехода, наистина не беше никак добро, както и думите му за настоящето и бъдещето на нацията ни. Според мен, е нормално човек, който има пряк контакт и е вътре в политиката, да има негативно мнение, но не съм съгласен, че този конгрес е „Конгрес на безнадежност”! Все пак, от всички нас зависи нещата да започнат да се случват в положителна посока , достатъчно е да започнем да си даваме сметка, че и от нас зависи тази промяна. Може би трябва да започнем от най-дребните и ежедневни неща, като диалог помежду ни, уважение, съпричастност...

Г-н Лалев, кои са основните проблеми, задачите, които синдикатите у нас толкова години не можаха да решат, за да успеят да съдействат за чувствителна промяна на жизнения стандарт на хората, работещи по трудови правоотношения?

- Аз не считам, че синдикатите сме отговорни за промените в законодателството, които се правят и които не дават добри резултати за повишаването на жизненият стандарт на хората. Ще Ви дам един обикновен пример за това: има Тристранен съвет, на който решенията се вземат с консенсус, но няма закон, който да задължава депутатите да приемат решенията на Тристранния съвет. Политиците приемат лоши закони, несъобразявайки се със синдикатите. Да, има приети предложения и от нас, но това се е случвало само след протести и митинги – например, запазването на „класа” като добавка „за трудов стаж и професионален опит” в друга наредба.

Кои са темите, които казанлъшките делегати повдигнаха в изказванията си?

- От Казанлък делегатите бяхме общо 13 души, водени от председателката на СРС на КТ „Подкрепа” – Казанлък – г-жа Цветанка Пискова. Изказвания имаше – по същество беше изказването за контрол на средствата за ремонти по европейски проекти, другите бяха предимно по процедура и едва ли ще представляват интерес, за да ги коментираме.

Как стои на фона на останалите структури на „Подкрепа“ в страната синдикалната организация на КТ „Подкрепа“ в „Арсенал“ - като брой членове, като влияние, като проблеми, които е решила и перспективи за решаването на вече набелязани нови такива.

- Фирмената синдикална организация на КТ „Подкрепа” в „Арсенал“ е една от големите структури на Конфедерацията – в отрасловият синдикат – СФММ, нашата ФСО е втората по големина след тази на ВМЗ – Сопот, а в регионалната структура сме с най-голяма численост.

През годините ние като синдикат претърпяхме доста голяма промяна – не само откъм ръководство, а и като стил на работа. Времето на „кадровата политика” и „ефективните стачки” вече отмина. Сега проблемите се разрешават предимно в диалог и отговорно мога да заявя, че тук, в „Арсенал“ АД, диалогът го има. Съвместно с колегите от КНСБ договаряме и подписваме КТД от години, а това е едно от най-добрите доказателства за диалога между синдикатите и ръководството на фирмата, особено като се има предвид, че Арсенал АД е 100% частна собственост. Колкото до проблеми – има, разбира се! То, ако нямаше проблеми за разрешаване, нямаше да има и необходимост от синдикати. Естествено, стараем се да бъдем съпричастни и да реагираме навреме при проблеми. Вероятно и ние като ръководство не сме успели да стигнем и да помогнем на всички нуждаещи се, но винаги сме готови да изслушаме човека отсреща и да вземем отношение, като съобразяваме действията си така, че преди всичко да бъдат от полза на членовете ни.

По повод перспективите пред синдикалната организация тук искам да споделя една добра практика – от две години СФММ на КТ „Подкрепа” кандидатства за участие в европейски проекти и беше одобрена по четири такива, които приключиха през 2014-та година. Тази година вече сме одобрени по два проекта /предстоят още четири!/, които стартират от 18 февруари в Полша – Краков и Варшава. Проектите са на много високо ниво. От ФСО участниците сме двама – аз и заместник-председателят, а останалите представители са от Полша, Испания, Румъния, Черна гора, Сърбия, Македония и Турция. Проектите са на различни теми, касаещи трудовото законодателство на различните държави, европейските работнически съвети в мултинационалните компании, възможности за сътрудничество и други, но най-интересното е споделянето на опита с колегите-синдикалисти от различните държави и начините им да разрешават конфликти. Това обаче е доста дълга тема на разговор и при интерес от Ваша страна можем да я продължим в някой от следващите броеве на вестника.

Г-н Лалев, от позицията на Вашия опит, как изглеждат нещата относно синдикалната перспектива в частния сектор? Има ли изобщо шанс в близко бъдеще да се изградят синдикални организации там? В това отношение, в колко и кои подобни на „Арсенал“ големи частни компании има действащи синдикални организации на „Подкрепа“?

- В бъдеще синдикализъм трябва и ще има най-вече в частния сектор, защото в държавния няма нови предприятия. Тук ще разделя отговора си на две части - големи синдикални организации на „Подкрепа“ в региона и на браншово национално ниво. В Казанлъшкия регион, освен в „Арсенал” АД, имаме организации в „М+С Хидравлик“, „Капрони“, „Катекс“, „Габровница“ ... На браншово ниво, като част от тях и в мултинационални компании, са организациите в „Хюндай – София“, „АББ-България“, „SKF – Сопот“, „Берг Монтана Фитинги“, „Цератицит“ – Габрово, „Идеал Стандарт Видима“ – Севлиево, като в тази фирма, дори председателят на Европейския работнически съвет е колегата ни, който е и председател на ФСО на „Подкрепа“. Фирмите, в които има синдикати и диалогът синдикат – работодател се е сработил успешно, имат много по-добри резултати, тъй като социалното напрежение е по-слабо и вниманието е насочено основно към справяне със задачите на производството. Наличието на по-плътна синдикализация в предприятията дава по-добри перспективи при отстояване и защита интересите на работниците и служителите.

Диана Рамналиева

Общо 13 делегати от Казанлък, водени от местния лидер – председателят на СРС на КТ „Подкрепа” Цветанка Пискова, участваха в националния форум. Освен арсеналци, на конгреса имаше и един делегат от „М+С Хидравлик“, трима от Учителския синдикат и двама от Медицинския синдикат.

15 резолюции, които очертават бъдещето на синдиката през следващия мандат, бяха приети на 9-ти февруари. Делегатите на IX-ия конгрес на Конфедерацията на труда „Подкрепа“ избраха нов ръководен екип на синдиката с президент инж. Димитър Манолов и вицепрезидент инж. Йоанис Партениотис.

Конгресът е върховен орган на Конфедерацията, който се свиква веднъж на четири години. В него участваха над 800 делегати от цялата страна - представители на регионалните и браншови структури на синдиката.

Високото ниво на форума бе белязано от присъствието на видни български политици, работодатели и синдикалисти, чуждестранни гости от приятелски синдикални организации, като: Яап Виенен - зам.-генерален секретар на Международната конфедерация на профсъюзите /вторият човек в световната синдикална йерархия/; Жозеф Ниемец - зам.-генерален секретар на Европейската конфедерация на профсъюзите, Йорго Дасис - президент на Групата на работещите в Европейския икономически и социален комитет в Брюксел, Даниел Боайе - президент на канадската конфедерация FTQ, вицепрезидентите на политически най-близките до „Подкрепа“ синдикати от Източна Европа - полската „Солидарност“ и унгарската „Лига“, на френската CFTC, както и синдикални лидери на високо равнище от Германия, Белгия, Франция, Италия, Гърция, Испания, Кипър и др.

Специални гости на конгреса бяха президентът на най-големия Работнически пенсионен фонд в Северна Америка Fonds de Solidarite Дени Леклер и вицепрезидентът на най-многобройния синдикат в света, наброяващ над 278 милиона члена - китайският ACFTU.

В последния си работен ден – 10-ти февруари, делегатите избраха конфедерални секретари, членове на Изпълнителния съвет на Конфедерацията - инж. Александър Загоров /завеждащ отдел Социална политика/, Нели Христова /завеждащ отдел Организационна политика/, Любка Георгиева /завеждащ отдел Колективни трудови договори и спорове/ и Веселин Митов /завеждащ отдел Международна политика/.

Конгресът бе закрит от Почетния президент д-р Константин Тренчев, който сподели своята радост, че трудният живот, който е водил през последните 26 години, не е изминал напразно, а израслото дърво „Подкрепа“ в отравяната 45 години почва доказва, че и в България може да има демокрация, сподели след завръщането си в Казанлък председателят на организацията в „Арсенал“ Любомир Лалев. С него търсим значимостта на този, определено исторически, форум, широко отразен и в националните медии.

Продължение от стр. 1

„АРСЕНАЛ” ... В IDEX 2015

Тазгодишното изложение събира общо 1034 фирми, най-големите и респектиращи производители на военна техника от цял свят. На обща площ от безалтернативните 133 000 кв. метра и 12 изложбени зали ще се представят и демонстрират най-новите технологии в тази сфера.

В IDEX 2015, Aby Dhabi, „Арсенал” представя пълната гама на продукцията си, както и най-новите си разработки. Очакванията на мениджърския екип на фирмата са, че това изложение ще е още по-оптимистично за фирмата и за пореден път ще донесе добри новини, с опция за нови договори и многогодишна работа за персонала.

„Арсенал” е традиционен и изключително добре приет партньор в този регион на света, качеството на продукцията му е добре известна и предпочитана. От изключителна важност за търговците и купувачите е фактът, че продукцията на „Арсенал” покрива пазари на НАТО-вски и руски стандарти. Не без значение е и фактът, че в ОАЕ /Обединените Арабски емирства/ партньор на „Арсенал” е най-голямата и сериозна фирма в този бранш IGG. „Арсенал” е сред изключително респектиращите участници в изложението в Абу Даби, към който се проявява интерес и поради това, че след всяко негово участие в този световен форум на военната индустрия, глобалното му присъствие се засилва, интересът към него се увеличава и негови партньори стават и представители на най-големите световни фирми в бранша.

Осемчленна е делегацията, която ще представя фирмата на IDEX 2015, водена лично от изпълнителния директор на „Арсенал” Николай Ибушев, както и от изпълнителния директор на търговското дружество „Арсенал 2000” Христо Ибушев.

„Предходното ни участие в IDEX 2015, Aby Dhabi, бе забележително, с още по-голям прогрес от това преди него. Сега очакваме още повече добри новини”, заяви за „Трибуна Арсенал” Христо Ибушев.

Деляна Бобева

Лято 2015

ЦЕНИ ЗА РАБОТЕЩИТЕ В „АРСЕНАЛ” - АД

ПОЧ.КОМЛЕКС ”АРСЕНАЛ ” НЕСЕБЪР										
				DBL	SGL	DBL+EXB	SGL+CHD	SGL+2CHD	DBL+CHD	TRIPL
СЕЗОН							6-12г.	6-12г.	6-12г.	
A	01.06. - 19.06.15	ALL	1	76	56	111	56	76	102	114
B	20.06. - 09.07.15	ALL	1	88	72	129	72	88	120	132
C	10.07. - 25.08.15	ALL	1	116	88	159	88	116	147	174
B	26.08. - 14.09.15	ALL	1	88	72	129	72	88	120	132
A	15.09. - 30.09.15	ALL	1	76	56	111	56	76	102	114

ЦЕНИ ЗА НЕРАБОТЕЩИ В „АРСЕНАЛ” – АД

ПОЧ.КОМЛЕКС ”АРСЕНАЛ ” НЕСЕБЪР										
				DBL	SGL	DBL+EXB	SGL+CHD	SGL+2CHD	DBL+CHD	TRIPL
СЕЗОН							6-12г.	6-12г.	6-12г.	
A	01.06. - 19.06.15	ALL	1	84	62	123	62	84	112	126
B	20.06. - 09.07.15	ALL	1	98	80	144	80	98	133	147
C	10.07. - 25.08.15	ALL	1	127	97	176	97	127	163	190
B	26.08. - 14.09.15	ALL	1	98	80	144	80	98	133	147
A	15.09. - 30.09.15	ALL	1	84	62	123	62	84	112	126

Цените са за стая в български лева на база ALL /всичко включено/.

забележка:
DBL - двойна стая
SGL - единична стая
DBL+EXB - двойна стая с допълнително легло /за възрастен /
SGL+CHD - двойна стая - възрастен + 1 дете/6-12год./
SGL+2CHD - двойна стая - възрастен + 2 дете/6-12год./
DBL+CHD - двойна стая с допълнително легло - 2 възрастни + 1 дете /6-12год./
TRIPL - тройна стая

За деца до 6 год. настаняване - безплатно

2.EARLY BOOKING /ранни записвания/

- До 31.03.15 г. - 20% отстъпка
- 01.04.15 г. - 30.04.15 г. - 15% отстъпка
- 01.05.15 г. - 31.05.15 г. - 10% отстъпка

3.Плащания по EARLY BOOKING /ранни записвания/

- **- 30% при записване**
- **- останалата сума до края на посочения период за отстъпка.**

Щъркел

Февруарски щъркел донесе най-голямата радост в дома на младото семейство, наши колеги от цех 140 на Завод 4 в „Арсенал”АД – гр. Мъглиж.

На 10-ти февруари красивата птица донесе голям, здрав и невероятно красив син, първа рожба на началника на цех 140 Галин Козарев и на неговата очарователна съпруга Мария Генчева - също колежка от цеха.

Първородният син на Галин и Мария носи името Раян. Вестта за появата му буквално „взриви” щастливия татко, който не спира да черпи от тогава до днес.

Нека озарява дома ви с усмивката си и да го пълни с щастие и с успехите си.

Да ви задмине по хубост, талант и късмет!

Да ви е жива и здрава рожбата!

От споделящите радостта ви колеги в цех 140, Завод 4.
Председател на КНСБ в цех 140 - Калина Чукарева

arsenal®

Обява

Поради увеличаване обема на работа „Арсенал” АД набира работници за дългосрочен ангажимент на трудов договор за следните професии:

- ***монтажник изделия от метал /боеприпаси/;***
- ***оператор на преса метал;***
- ***шлосер;***
- ***стругар;***
- ***фрезист;***
- ***шлайфист;***
- ***оператор на металорежещи машини с ЦПУ;***
- ***настройчик;***
- ***окачествител;***
- ***инструменталчик;***
- ***леяр;***
- ***други.***

Осигурен е безплатен транспорт за работещите в Завод 4 – площадка Мъглиж от населените места в района: Казанлък, Овощник, Черганово, Крън, Енина, Дунавци, Копринка и Мъглиж.

Работата може да бъде и на сменен режим.

За позициите могат да кандидатстват и пенсионери с опит и стаж в „Арсенал”.

Всички кандидати за обявените позиции трябва да имат образователен ценз: завършено средно образование или допълнително придобита професионална квалификация и трудов стаж.

За получаване и подаване на документи за работа и за входящо интервю – в „Приемна”, офис №4, на 50 м. южно от централния портал на „Арсенал” АД (всеки работен ден от 14.00 до 15:00 часа) или по електронен път
Email: kadri@arsenal-bg.com
www.arsenal.bg

Пакет документи може да се получи и от гише „Пропуски”, централен портал
(всеки работен ден от 08.00 до 16.30 часа).

За контакти и информация:
тел: 0431/63133, 0431/57747

Енергетикът Димо:

ОТГОВОРНОСТ НА 1 000 ВОЛТА НАПРЕЖЕНИЕ

Той е от онези бурмички, без които голямата машина „Арсенал" няма как да работи. Такива, като него, са стотици. Не само заради респектиращата преданост от 41 години на едно и също работно място, което, освен консерватизъм, издава и заслужаваща уважение вярност, а и заради това, че болежките на фирмата преминават през душата и сърцето му. И няма как да е иначе, щом толкова време си останал тук.

Нямам интересен живот.

С това първо изречение ме посреща и посича Димо Кънев Цонев - главният енергетик на инструменталния завод 6. При това ми го казва като бивш арсеналски волейболист и запален бриджьор, който сега се е отдал на двете си внучки, а почивните дни дели между помощ на старите си родители в Горно Изворово и разходки и игри с двете малчуганки-деца на по-големия му син.

Всъщност, ведрият и симпатичен мъж с червено яке от срещата няма почти нищо със сериозния и гледащ строго улегнал мъж от арсеналската алея.

Той е от тези, без които Завод 6 в момента трудно ще може.

Не само защото носи на гърба си цялата отговорност за разпределителни уреди на 1000 волта напрежение, сама по себе си смазваща отговорност и практически на съвестта му лежи животът на всички работещи, а и защото познава работата си от първата до последната брънка. Идва тук на 21 години и тук посреща декемврийския си 60-годишен юбилей .

Иска да работи това. И през 1975 година възпитаникът на старозагорския електротехникум сбъднал арсеналската си мечта. Първо минал през строително-монтажното отделение на казармата, после по разпределение в Завода за антибиотици в Пещера, но отказал работата. Искал в „Арсенал". Така се озовал в завод 6, като редови електротехник. Били 14 души тогава в отдела, сега са 3-ма. Боготвори тогавашния си началник - главният енергетик, покойник отпреди близо 2 години, инж. Петър Станев. За него казва, че е най-добрият арсеналец, с когото е работил.

За поста, на който е сега - главен енергетик на завод 6, не се е бутал. Напротив: било от онези случайни неща и временни, които всъщност стават постоянни. Първо станал енергетик на завода, през 93-та година, а после през 2009-та и главен енергетик. Това е изключително отговорна работа, свързана с много документация, носене на отговорност за всеки един работник и служител от завода. Обучения, инструктажи, прегледи и профилактика на системата, за да е в изправност. Това изпълва в голямата си степен деловото му ежедневие.

Обича работата си,

не му тежи и натоварването, нищо, че сега от 14-те души някога са само 3-ма.

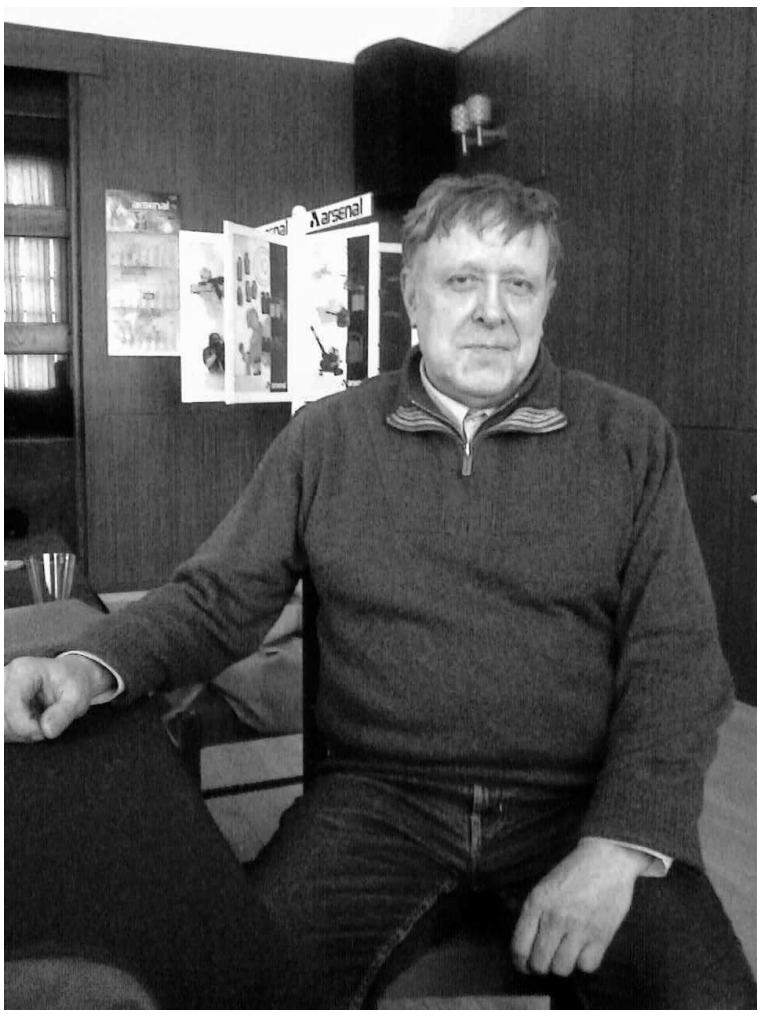

Ситуацията на работещ началник дори го устройва, защото така поддържа професионална форма. Последното намира за важно и не разбира защо иначе кадърни млади хора, с професия и умения, предпочитат да коват щайги, вместо да работят по специалността си, само заради 200-300 лева повече. Не мислят, че след 2-3 години при щайгите тотално се деквалифицират и трудно някой после ще ги наеме по професията им, разсъждава главният енергетик.

Не крие обаче, че го боли за липсата на млади хора, не само в професията, а изобщо в сферата на машиностроенето и в частност – в „Арсенал". Пред себе си има и нагледен пример: млад габровски инженер, с амбиции и очаквания, но... „ младите искат повече пари", казва Димо Цонев. Освен парите, мотивацията идвала и от познаването на работата, от професионалните умения. В голяма степен младите кадри сега ги нямат и това се отразява и на работата, и на мотивацията, и на заплащането. Не разбира защо е трябвало да се унищожи една добра традиция като професионалното училище за средни кадри на територията на „Арсенал", което сега много липсва. Категоричността му в това отношение идва от опита, който има от Германия, където на два пъти работи за кратко. По специалността си. Там от училище ги водят в завода, първо дълго гледат и само им се обяснява, после работят. Но така от малки свикват с работата, с машините, имат мотивация, надграждат се знания, опит, любов, категоричен е главният енергетик Димо Цонев. „Когато имаш качествени кадри, обучени с много компетенции, с тях можеш да вършиш много повече работа за повече пари. И така идват големите заплати. С малко хора, много работа", в тази проверена формула е убеден Димо. Освен в Германия, където е бил електротехник, работил като такъв на два пъти и в Судан. По арсеналска линия и по частна. Трупал опит и на различни места в страната, където работата му го е изпращала, за да отстранява различни повреди. Видял е как някогашни машиностроителни гиганта сега са руини. Като заводите в Карлово, Монтана. Затова и цени всички усилия на настоящото мениджърско ръководство на „Арсенал" да съхрани фирмата и нейните работници, да има работа. Давам си сметка какво коства да изправиш от руините един завод, да го съхраниш и какво - да го превърнеш в руини,отсича Димо.

Не таи болка в душата си,

макар съпругата му, бивша арсеналка, да е без работа сега. Съкратили я преди време от Завод 12, но „тя не ми тежи", казва енергетикът. Грижата на Димо е малкият му син, който има здравословен проблем и заради който трудно намира работа. Оказа се, че вместо да се търсят варианти, трудоустроени млади хора са на практика социално изключени, споделя с болка Димо, който не се е отказал да помага на иначе талантливия си 28-годишен син, без време прекарал инфаркт .

И тук сравнението с Германия „бие на очи". „Ако и у нас стане така, ще имаме съвсем друг живот", категоричен е Димо Цонев.

Няма друга визия за себе си, освен „Арсенал" .

И арсеналската жилка, макар и по женска линия, не е единствената причина: и двамата родители на съпругата му били арсеналци - Васил и Тотка Кацарови, а неговата баба, покойната Тотка Кацарова, била виден дописник на някогашната „Заводска трибуна". С настоящия директор по маркетинга пък - Христо Стрешков, са енински съученици.

Но голямата причина е друга: „Арсенал" е училище, казва човекът, който всъщност е оставил тук съзнателната си и най-съзидателна част от живота.

Затова и се връща винаги тук: където и да ходи по света. Тук е интересно, всеки ден е една малка битка, а имам и свестни колеги, споделя Димо и не пропуска да отбележи, че се гордее с амбицията на единствения младок при тях - инж. Иван Ковачев, и двамата Стефановци - Овчаров и Здравков, отлични ел. техници на Завод 6. Другият му стимул и мотив е директорът на завода инж. Ивайло Арнаудов, който уважавал тяхната работа и показвал това. Хубаво е да усещаш, да виждаш, че някой цени труда ти, казва за него главният енергетик.

А че го виждат, доказателства за това Димо пази в гардероба у тях - от 90-те години има значка „Отличник на Министерството на машиностроенето.

От това обаче не се прави капитал, важен е как се чувстваш, какъв смисъл намираш в работата, дали наистина се цени трудът ти, казва от днешната си позиция отличникът.

Отвъд живота му в „Арсенал" отдавна е престанал да реди картите в бриджа, но пък за сметка на това има далеч по-смислено хоби: две прекрасни внучки, деца на големия му син - военен. Сега съм на дядова тема, казва през усмивка Димо. Като прелисти страницата, минава и на другата тема. Хобито: работата на село, при двамата си живи родители и селските котки.

По очите му личи, че и те го обожават. Не само заради мезето, с което ги гощава, но и заради любовта, която не пести към тях.

Като му отеснее за кратко и на двете места, тръгва за гъби.

Хладилникът му е поредната гъбена гордост: от миналия сезон е напълнил цял хладилник с манатарки и пачи крак. Не се бои от издънки, защото ги познава.

Иначе, в трудни моменти, участникът в различни заводски спартакиади, отличникът на Министерството на машиностроенето, бриджьорът от Казанлък, се затваря в себе си. Премисля, претегля, тъгува тихо и... изплува. Драснато му е даже от звездите: граничен Козирог. Може да се огъне, но не се чупи.

И като премине бурята, пак напред. Щом трябва - и с рогата. Защото животът не търпи слабаци. А съдбата е благосклонна към биткаджиите и тези, които могат да подчинят и управляват високото напрежение. Не само в работата, но и в живота. А на енергетика Димо не му се опират и 1000 волта. Нещо повече. Те са му ежедневие.

Деляна Бобева

Юбилей

Прекрасен юбилей посрещна на 10-ти февруари Капка Колева от цех 300 на Завод 1.

С пожелание за още по-вдъхновени десетилетия, преливащи от любов, здраве, щастие и късмет.

Да илядиш!

Все така чаровна!

От колегите и всички арсеналски приятели

Юбилей!

На нея най й приляга това.
За още поне веднъж по толкова, все така!

На 50 жената е царица -
не би си позволила грешен ход.
Не се побира между две корици
на книгата, наречена „Живот".
На 50 жената е страхотна,
защото знае своята цена -
помислиш ли за теб да я закотвиш,
тя ще те помете като вълна.
На 50 жената е убиец! -
напреко през житейското просо,
тя цепи към поредната пусия
и без да мигне, стреля на месо.
На 50 жената е умница -
не дава да я взимат за мезе.
Отгледала е къща, мъж, дечица...
За нищо съвестта не я гризе.
На 50 жената е удобна-
прощава тя лъжите пак и пак...
Но като нищо може мимоходом
да хвърли в тъча не един глупак!

Маргарита Петкова

Иди и виж

Художествена галерия – Казанлък

ИЗЛОЖБА ГРАФИКА „КОНФЕРАНС"

Изложбата „Конферанс" представя седем млади автори с 53 графични творби, обединени не само от техниката, но и от идеите и концепциите, които те разглеждат в творбите си.

Инициатор на изложбата е художникът и преподавател по графика и история на изкуството в НГПИД „Акад.Дечко Узунов" – гр. Казанлък Елеонора Атанасова. Тя събира своите приятели от студентските години във Факултета по изобразителни изкуства във Велико Търново и резултатът е една модерна по визия, изключително разнообразна като техники, социално ангажирана по тематика и изстрадана като отношение към изкуството изложба.

Футболен лексикон

Близо 90 са вече младите футболни надежди в ДЮШ ФК „Арсенал 2000". Много от тях са многообещаващи вече бъдещи футболни таланти и имена. Вече пореден брой ги представяме в специалната ни рубрика. С ясната надежда, че, ако сега са просто деца, които обичат футбола, един ден много от тях ще са голяма новина.

Трите имена:

Мариян Станимиров Михов

Години:

15

Училище:

ПГ „Иван Хаджиенов"

От колко време играеш в „Арсенал"?

От 3 години

Като какъв?

Крило или централен нападател

Любим играч, любим отбор?

Кристиано Роналдо, Реал Мадрид

Какъв искаш да станеш?

Футболист

На кого искаш да приличаш?

На никого, искам да съм себе си.

Хроника

Фондация „Искам бебе" отличи Община Казанлък за оказаната подкрепа и изразена съпричастност към каузата „Да се раждат повече жадувани деца в България". Грамотата бе връчена на председателя на Общински съвет-Казанлък Николай Златанов в присъствието на секретаря на Община Казанлък Ваня Иванова от Вера Вулджева, член на Управителния съвет на фондацията.

Община Казанлък е една от малкото български общини, която подпомага семейства с репродуктивни проблеми и отделя фонд от общинския бюджет за финансиране на процедури ин витро на одобрени от специално сформираната комисия кандидати. Миналата година фондът бе в размер на 7500 лева, а тази година – 8000 лева.

* *

Известният на поколения казанлъчани местен адвокат Крум Крачанов си тръгна от живота на 83 години.

В последният му път го изпратиха най-близките му, приятели и негови съратници.

Приживе той бе едно от емблематичните имена на Казанлък, виден общественик, краевед, спортен деятел, колекционер.

Съгражданите му ще го помнят с неизменното му колело и артистично бомбе, с което не се разделяше, с пиперливото му свежо чувство за хумор и с неговата будна съвест, която не търпеше несправедливости.

По ирония на съдбата, роденият на 9-ти септември адвокат, бе един от най-ярките антикомунисти в града, който не се притесняваше да изрази позициите си.

Покойният адвокат бе един от ярките футболни съдии през 70-те години в България, както и най-големият колекционер на съдийски свирки в България. Всяка от свирките му бе подредена грижливо в стари кутии от шоколадови бонбони. В сбирката му имаше маркови и обикновени свирки от цял свят: глинени, пластмасови метални, свирки от животински кости и различни метали, на които адвокат Крачанов знаеше и с охота разказваше историите им. Приживе имаше и идея с колекцията си да участва за рекорд на Гинес. Нереализирана остана мечтата му да притежава свирка от световно първенство по футбол.

Почти до последните си дни Крум Крачанов ревниво надграждаше и попълваше колекцията си, в която имаше над 1000 различни екземпляра от цял свят.

Малко известен факт е, че покойният адвокат и неговата също покойна съпруга- етнографката Стефка Дончева от Казанлък, са били сред любимците и приятелите на писателя – хуморист Чудомир. Възхитен от таланта на етнографката, приживе Чудомир й завещава своя архив, с идеята тя да го опише и публикува. Архивът обаче така и не стига до етнографката.

Бившият заместник - министър на външните работи в кабинета Станишев полк. от резерва Радион Попов, ще е първият български търговски представител в Катарската столица Доха. Голяма българска фирма в сферата на пътното строителство ще плаща заплатата на търговския представител, който ще е с дипломатически статут.

Радион Попов ще е един от 4-мата български търговски представители, които работят за интересите на българския бизнес в чужбина, по този начин. Мандатът, с който бившият заместник - министър на външните работи заминава за Катар е едногодишен, с опция да се удължи. В посолството на България в Катар Радион Попов ще завежда службата за търговско-икономически връзки.

Сред приоритетите в работата му в Катар е лобирането и създаването на възможности за двустранно бизнес партньорство и участие на български фирми в катарската икономика и в частност в мащабното строителство на различни инфраструктурни обекти, по повод предстоящото домакинство на Световното първенство по футбол през 2022 година на Катар. Сред приоритетите на Попов е търсенето на нови възможности за партньорство в сферата на етерично-маслените култури, иновациите в петролната индустрия, селското стопанство.

* *

15-годишният казанлъчанин Антонио Буюклиев играе ролята на младия Левски в нашумелия филм „Дякон Левски", който се завърта по екраните.

Антонио е единственият казанлъчанин, който се занимава с конен спорт и има отличия от международни и национални състезания за преодоляване на препятствия с кон.

Антонио е част от прабългарската школа „Багатур", чиито представители участват в заснемането на българската продукция „Дякон Левски". Тийнейджърът, който е син на бизнесмена Христо Буюклиев, определя участието си като изключително вълнуващо във филмовата продукция „Дякон Левски".

Хрониката подготви: Деляна Бобева

Кристина Димитрова: Аз съм човек на чувствата. Не живея със спомени, а за мига.

ЛЮБОВТА Е НАД ВСИЧКО

Вече над 30 години сте на сцената, но хората пеят Вашите песни, Вашите хитове. Това носталгия по онова време ли е или защото „който може, го може"?

- Мисля, че това е носталгия към хубавата, стойностна българска музика. Наистина това бяха години, в които се създадоха такива шлагери, такива песни, които стигаха дълбоко до сърцето на хората. Запомниха ги. Бих казала, че през тези години се родиха едни истински незабравими евъргрийни на българската музика. Но като че ли в световен аспект се забелязва една носталгия по по-шлагерната музика. Прави ми впечатление, че много наши млади колеги у нас и в чужбина направиха ремикси на известни шлагерни парчета, които излязоха в нов вариант, за да се чуят от новото поколение. И в това няма нищо лошо. А от друга гледна точка, ние сме любимци, малко и нескромно може би звучи, но е факт, истина е, защото на нашите концерти идват хора от три поколения, което е прекрасно и много ни радва. Аз много харесвам и младите си колеги, но като че ли днешната музика, която се създава, не остава толкова трайно, като че ли. Идват си хитове, стават хитове, но за много кратко време и после ги забравяме. Така че ние сме едни от щастливците, които имахме възможността да направим песни, които се пеят и в днешно време и хората си ги искат. Радват се. Ние пътуваме много и извън страната и българите, живеещи в чужбина, по същия начин харесват новата музика, която се създава в момента, но и им е много мило да чуят някои от по-старите песни, от тяхното детство. Дори и на младите им харесват тези песни.

Заедно с Орлин Горанов сте като българските Ал Бано и Ромина. Как се съхранява 32 години вече едно такова сценично партньорство и приятелство?

- Може би се съхранихме с това, че и двамата поотделно си имаме своята кариера. Пътуваме и поотделно, всеки си е със своите ангажименти. Но може би и това, че много си пасваме с Орлин, като че ли имаме еднакви виждания за нещата, не само в музикалния, но и в личния ни живот. Ние сме много близки като семейства, добри приятели сме. Може би и това ни съхрани. Смятам, че едни интелигентни хора по нормален начин следва да се справят с някои проблеми, които неминуемо излизат по общия им път. Много ми е било мъчно, когато съм имала любими групи, дуети, изпълнители и те почват да се карат и развалят едно добро нещо, едно създадено изкуство. И винаги ми е било много чудно как не могат да стигнат до общо мнение, консенсус, така че да съхранят хубавото общо нещо. Но може би в случая с мен и Орлин е важно и това, че сме една и съща зодия - лъв. Много добре се разбираме, ясни са нещата.

Отвъд сцената как живее Кристина Димитрова? С какво се занимавате, когато не пеете ?

- Доста от времето ми отделям на най-близките си хора. Имам двама големи синове - на 30 и на 23. И на мъжа, с когото съм сега. Много обичам на тези трима мъже да посвещавам свободното си време. Много пътуваме: в страната, извън нея. Едно от хобитата ми е да пътувам. Много обичам пътешествията. Много ме зареждат екзотичните държави. През изминалата година имах 5-6 излизания извън страната. Всяка година правя по 1-2 пътувания, едно от които далечни. Не съм от хората, които трупат банкови сметки. Обичам да изживявам нещата. Стигнах до извода, че човек трябва да живее за мига. И това е наистина красивото. Аз съм от хората, които не обичат да живеят със спомени. Нито се хваля с миналото си, нито живея с радостите от миналото. Искам мига и настоящето да ми е щастливо. И евентуално само за утре. За по в други ден – не.

Това ли е тайната, с която поддържате момичешкото в себе си?

- Много са ми го задавали този въпрос. Може би тайната е, че успях да се съхраня и да преодолея всякакви такива човешки неща като злоба, завист, нещо да гледам вечно в паничката на другия, по-добре ли е от мен. Винаги съм се радвала за успехите на другия, на хората около мен, на успехите на близките си винаги съм се радвала от сърце. И това ми е било някакъв смисъл да вървя напред. Съвсем чистосърдечно съм го казвала, че не изпитвам никаква омраза. Дори някой да ми е направил нещо лошо, загърбвам този човек, не контактувам с него, дори да има някакъв негативизъм спрямо мен. Няма злоба в мен, няма завист. И това може би е нещото, рецептата, която съхранява. Защото едни такива негативни неща не само те изяждат отвътре, но те те изяждат и отвън. Затова, ако може човек да превъзмогне тези неща, които са съвсем човешки и съвсем земни, би била най-добрата рецепта за една по-добра визия и едно по-добро здраве.

Имате два брака зад гърба си, сега сте щастлива с трети човек до Вас. Какво научихте за любовта през всичките тези години? Очевидно доста уроци там сте трупали.

- О, да. Аз съм човек на чувствата . Като типичен представител на зодия Лъв. Винаги за мен любовта е била над всичко. Аз задължително трябва да обичам някого и мен някой да ме обича. Независимо кой: децата ми, мъжът до мен. Не правя никакви компромиси в областта на чувствата. Обичам да бъда обичана. Мога, разбира се, да правя компромиси за някои неща, които се случват във връзката ми, но, ако човекът до мен не държи на мен, не се отдава изцяло на мен и не ме обича, за мен тази връзка е приключила. И нищо няма да ми попречи да имам още и 5 брака, ако се наложи, и 5 мъже да сменя, стига те да ме обичат. Защото аз в една връзка се отдавам изцяло. И ако не чувствам същото вътре в себе си, не правя никакви компромиси. Това може и да не е най-добрият вариант, но винаги съм се учудвала на жени, които цял живот са били по някакъв начин не достатъчно уважавани от мъжете до тях , съзнават го, но ги търпят. Това не е добре. Въобще не е добре.

Имате ли си женски идол?

- Не съм се замисляла над това. В какъв смисъл ?

... приличате на младата Бриджит Бардо.

- О, не съм се замисляла в тази посока, но… защо не! Бриджит Бардо винаги съм я харесвала. Особено като по-млада, тя ми е била 100% идол. Може би винаги съм харесвала толкова сладникави лица и дами. След Бардо, Валерия Маца, която също прилича на Бриджит Бардо. Харесвам все жени в този сладникав стил и може би и затова не се разделям и аз с русата си коса. Опитвала съм някакви други цветове, но винаги се връщам към русото.

А как се виждате в ролята на баба? Каква баба ще бъде Кристина Димитрова един ден?

- Ами ще си ги приемам внуците като мои деца. Синовете ми са вече големи, имат си сериозни приятелки, но… нали сега всичко се случва по-късно. Защото и до ден-днешен, като изляза с моите синове, ми казват: „Това новото ти гадже ли е? О, не, не!" - казвам. Ще ми бъде много приятно наистина, дай, Боже, и скоро да се случи. Защото големият ми син вече е на 30 години, така че ще бъда щастлива баба.

Къде искате да сте догодина по това време? Казвате, че не правите дълги планове, най-много за утре, но къде Ви се ще да Ви отведе съдбата?

- Аз вярвам в нея, вярвам и в свръхестественото. Много неща от тези, които преди години са ми пророкували, са се случили на 80%, че и повече. Мечтая си за някоя нова дълга дестинация, на която все още не съм била. Проблемът ми е, че винаги много се страхувам от летенето и по тази причина не съм летяла до Япония, Австралия. Ще бъда много щастлива, ако преодолея този си страх и видя тези две предизвикателни държави. Иска ми се наесен и на хубав круиз да отида, но и там ме е страх.

Когато на Кристина Димитрова й е трудно, тежко, къса й се душата, плаче й се… Кое е нещото, което я дърпа нагоре и вади?

- Пускам си музика. Музиката е това нещо, което ме вади от депресия. Музиката е тази, с която винаги имам хубаво настроение. Харесвам всякакъв тип музика. Стига да подбера точното нещо за момента. Но чуя ли хубава песен, независимо в какъв стил е, тя ми качва адреналина и ставам щастлива.

Деляна Бобева

Тя е от жените, замразили времето. Изглежда така, както е изглеждала и преди 30 години. И усмивката е същата, и палавите пламъчета в очите, и невидимите от сцената, едвам забележими, лунички. От километър личи живото, съхранено момиче в нея. И ведрата, лъчезарна усмивка.

Застанал на едни очи разстояние от нея, имаш чувството, че тази жена няма други състояния, освен едно: жизнерадост, ведрина и възхита от живота. Същото усещане струи и от песните й. Голяма част от тях, изпети заедно с нейния неизменен сценичен дуетен партньор от 32 години Орлин Горанов.

Докато бъркаме кафе в найлонови чаши, ми позволява да надникна в Кристина. Тази от живота, не от сцената, с ясното съзнание, че двете всъщност са едно цяло. Която за нищо на света не може да живее без любов и не би правила компромиси в това отношение.

Кристина, която обича полски цветя и която тази година ще има огледален юбилей. Факт, който я прави още по-чаровна в очите на мъжката част от света. И не само тя.

Кристина, простила се със страстта си по хазарта, но все така по детски „обичаща лъскавото, което ми е от зодията, май". Кристина, която бяга от лукса, обича природата и тихия уют. Която харесва Италия и напоследък има нова страст - астрологията и нумерологията, йогата и умните разговори.

Признава, че обожава лятото, което започва още от април. Определя се като „пораснало дете" и „туристически авантюрист", защото няма да спре да обича пътешествията. В последните години е фен на семплите, но истински неща от живота. И малките китни селца, в които може да си почива пълноценно. Релаксира с риболов и с ходене пеша, което често е с много километри, въпреки колата. Просто я оставя някъде и тръгва. Така поддържа форма.

Не крие, че има и куп пороци: като това да дъвче дъвка и да е ревнива. Към любимите мъже. За този си порок плащала. Скъпо. С цената на любовта.

Почти е отказала месото. Но се е предала на любовта си към баничките и палачинките. Компенсира този си порок с добро старание иначе в кухнята, където била „добра готвачка".

Има двама пораснали синове - Димитър и Мартин.

От жените е, които привличат специални. Такива са били и двамата й предишни мъже в живота - светският хроникьор и текстописец агент Иван Тенев и футболистът Георги Димитров - Джеки. И на двамата ражда по един син. С първия съхранява доброто си приятелство и до днес, с втория нещата не се получават. Не плаща данък „обществено мнение", нито страда от излишна суета. С два развода зад гърба си и едно изгубено, неродено дете, признава, че днес е щастлива с новия мъж до нея в живота й. Че се радва на малките неща и изживява пълноценно всичките си мигове.

Един женски разговор в любовния месец, разлят между музиката, децата, съхранената женственост, ежедневието и пуките от живота и любовта.

Разговор, загънат в емоцията и трепета на очакването на поредната й нова песен - дует, който ще види бял свят през март. Женско и сценично предизвикателство с Паола.

МАРА ЧОРБАДЖИЙСКА

120 години от рождението на художничката

Мара Нонова. Тя е потомка на известния тревненски възрожденски род в иконописта – Витановият. Баща й Иван Нонов е учител. Мара е третото от деветте му деца. От малка обичала да рисува и шие. Детството й преминава в Стара Загора, където учители по рисуване били художниците Васил Маринов, Никола Стоенчев, Димитър Куцаров. Именно те формират отношението й към изкуството. Въодушевена от изложбите им, Мара мечтае да стане художник. Постъпва в Художествената академия в София, където учи живопис при проф. Иван Мърквичка и проф. Стефан Иванов. През 1919 г. открива в Стара Загора първата си самостоятелна изложба. Завършва академията през 1921 г. Омъжва се за Димитър Чорбаджийски, вече известен като Чудомир.

Рисуването – истинската й същност. След Академията Мара Чорбаджийска е на стаж като учител по рисуване в Казанлъшката гимназия при Станьо Стаматов, който не я посрещнал никак добре. Сълзи на обида бликнали от очите й, но много скоро всичко си дошло на мястото и младата учителка заработила с ентусиазъм. Изминала година. В гимназията нямало места за редовни учители по рисуване /на едното вече бил Чудомир/, затова назначават Нонова в прогимназията. Успоредно с педагогическата работа тя участва в колективни изложби. Насочва вниманието си към пейзажа, натюрморта и портрета. Именно в тези три жанра ще търси собствено място в изкуството. Тъмната академична живопис ще отстъпи място на светлината и багрите. През 1928 г. Дружеството на художниците в България включва нейни творби в изложба на дамския портрет.

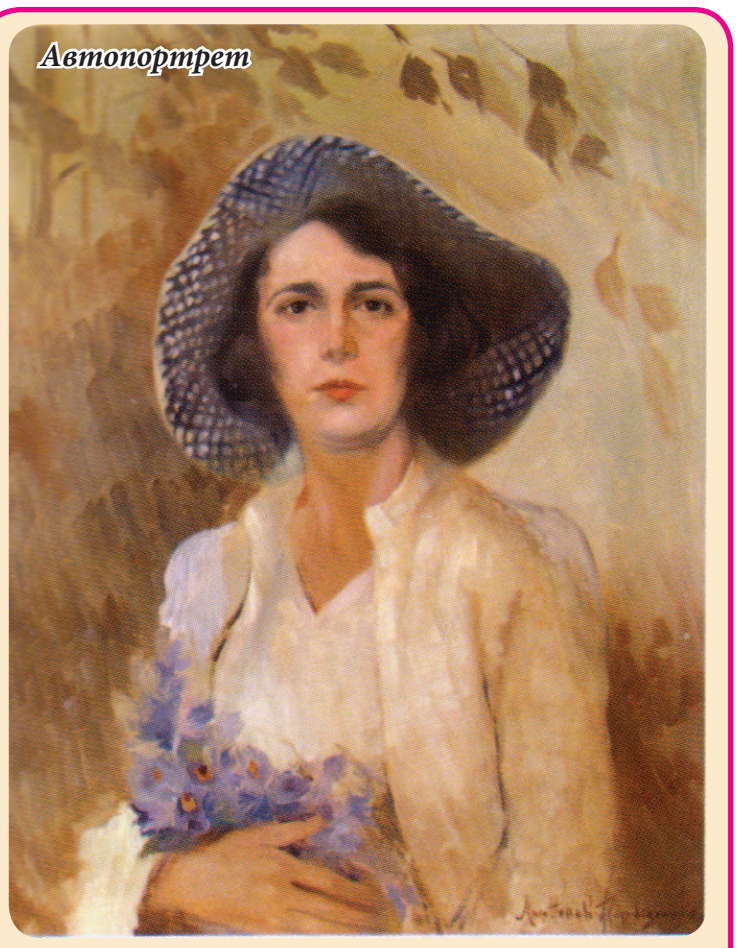

Мара Нонова Чорбаджийска е родена на 22. 02. 1895 г. „Тя е от ония художници, които наричаме родени живописци. Рисува само онова, което я вълнува и в това не е подвластна дори на именития си съпруг. Възгледът й за живописта е свързан със светлината, богатството на цвета и емоцията." - Марин Добрев, директор на ХГ в Стара Загора. Приживе Чорбаджийска представя 12 самостоятелни изложби. Основната част от картините й се съхранява в ЛХМ „Чудомир". Нейни произведения притежават НХГ, градските галерии на Казанлък, София, Стара Загора и много частни сбирки в страната и чужбина.

Влиянието на френския импресионизъм. През 1929 г. Чудомир и Мара Чорбаджийска са командировани във Франция, за да проучат методите на обучение по рисуване в парижките училища. Младата учителка ще пренесе в Казанлък най-доброто от наученото там. В Лувъра и в многото изложби в Париж тя открива едно изкуство, което ще осмисли пътя й на творец. Художничката е завладяна от настроенията и отворената композиция в картините на импресионистите. Поразена е от различните състояния, в които са изобразени светлината и движението. В този стил създава във Франция серия акварели от градските улици, пейзажи и няколко портрета на момичета. Намерението им с Чудомир да останат за по-дълго в Париж не се осъществило, въпреки че дори си намерили работа - рисували в едно ателие детски личица и кукли.

Цветът и цветята. Живописта на Чорбаджийска след завръщането й е вече с различно звучене – радостно, емоционално, светло, топло, пъстро. Тя рисува няколко пейзажа в околоностите на Казанлък, които изразяват това ново отношение към изкуството. Различни са състоянията на природата, пролетният аромат, лятното слънце. Всичко е цветно и живо. Удивителни са натюрмортите й с цветя и слънчогледи. За да запази експресията, тя често прибягвала до шпаклата и големите артистични мазки. През 1933 г. реди в Казанлък самостоятелна изложба от живописни платна, няколко портрета, автопортрет и акварелите от Париж. Показва я и на старозагорската публика. Следват нови пейзажи, натюрморти и портрети - на най-близките й хора и на малчуганите от махалата. През 1939 г. участва в изложба на жените-художнички. Сред представените нейни картини е „Смеещи се момичета", за която Св. Камбуров пише, че са „дадени в израз, движение, замах и техника – непозната досега у нас."

Учителката по рисуване. В прогимназията Чорбаджийска учителства 14 години, била е и класна. През 1936 г. е вече назначена в гимназията /Чудомир бил напуснал/. Отлично се справяла с буйните младежи, имала авторитет сред учениците. Била любимата им учителка - елегантно облечена жена с приятна външност. Споделяла свои преживявания, обикаляла домовете им, срещала се с родителите им. Някои посещавали дома им с Чудомир и разказвали за необичайната атмосфера в антрето и стаите, пълни с картини и книги…

През 1940 г. в Трявна Чорбаджийска рисува няколко великолепни пейзажа. И отново цветя - фините бели божури, любимите рози, аристократичният крем, двуметровите ялдъзи, разноцветните хризантеми...

В пенсия. Цялото време на художничката след 1945 г. е за работа в ателието й, намиращо се на таванското помещение. Към сюжетите си тя прибавя и интериора в собствения й дом, превърнал се в нейна „обетована земя" – антрето, ателието, кабинетът на Чудомир. В него, най-често върху кръглата маса, тя реди за рисуване сферичната стъклена ваза с цветя или никелирания поднос и фруктиерата с грозде, ябълки и круши. Портретите й са свързани с все по-млади лица. Сред тях са Анка Андреева, Петко, Христо… С 38 от тези картини организира през 1956 г. изложба в Стара Загора. През 60-те години творческата й активност намалява, а със заболяването на Чудомир тя все по-рядко посяга към четката. Въпреки това организира голяма самостоятелна изложба в София.

Кулинарни шедьоври. Гювечът „ала Чудомир", обикновено с дреболии, бил на първо място в класацията на писателя, спомня си племенницата му Лилия Димитрова. Турийци имали толкова козе и овче месо, че им харизвали дреболиите. А баницата с извара била голямото му изкушение. Гостите се радвали на пъстрата трапеза, подредена от Мара Чорбаджийска - всепризната майсторка на сладко от смокини и дренки. Аристократка по произход, тя не харесвала твърде простонародните манджи, но заради мъжа си винаги поднасяла туршийка, козе сиренце, домашно краве масълце и други вкусотии, без които писателят не можел... У тях винаги имало в изобилие ябълки, круши, тикви. Само винцето не се задържало, тъй като почти не минавала вечер без гости на ул. „Трапезица" 3.

Шегите на Чудомир. Живея на ул. "Софричка" 3, казвал той по повод непрестанните домашните софри. Когато веднъж Сара, приятелка на съпругата му, го попитала как е тя, той отвърнал: „ А бе, Сара, мойта Мара, мама й стара, пак ми се кара… Да ме извиниш, ама напоследък със здравето не е добре. Има един страшен запек. А пък аз й думам: Маро, ма, този запек, дето го имаш отзад, да го имаше в устата, пекаля много хубаво щяхме да си живеем".

Любовта на Мара към животните също била обект на шегите на Чудомир. Котката им се окотила и Иван Събчев си поискал котенце. Тя го върнала вкъщи за кошница, за да пренесе котето в нея. „Виж, ако имате детска количка, още по-добре. Няма да му друса!" - го посъветвал Чудомир. Събчев се върнал с кошницата, но Мара пак била недоволна: „Че да беше сложил поне едно чердже вътре!" „И медицински памук от аптеката да му постелеш!", допълнил Чудомир. „Сутрин обича попарка с мляко…" - нареждала Мара. „Ама от крава първескиня да е !" – намесил се отново Чудомир.

Семейството. Съпругата на Чудомир била властна и в същото време интересна и талантлива жена. Независимо от острия си характер, тя е негова спътница до самия му край. Двамата имали много общи начинания, едно от които е участието им в изографисването през 1936 г. на храм „Св. Йоан Предтеча". Въпреки че се дразнел от амбициите й, той помагал при уреждането на изложбите й.

Близки до тях знаели, че 7 години Мара напористо преследвала буйнокосия студент от Казанлък, успявайки да го накара да забрави синеоката Олга Карапирова и да го отдели от скулпторката Невена Баджакова. Тъй като не одобрявала приятелите му – весели и безгрижни художници, артисти и писатели, които наричала „пияници и пройдохи", се местят в Казанлък. Построяват си хубава и уютна къща и на пръв поглед идилията е пълна. Но в този дом често се водели семейни войни – главно заради софийските приятели на Чудомир, които му гостували с дни.

Известно е, че Чудомир е направил един единствен подарък на жена си – кокетна дамска чантичка за сватбената церемония. „На нищо не прилича!", отсякла булката и я хвърлила. После години наред се оплаквала, че не получава подаръци от мъжа си. За празниците той просто й давал пари – да си вземе каквото иска.

Липсата на дете тегнела над това семейство. Веднъж, когато и двамата лежали болни от свиреп грип, с горчива ирония Чудомир й казал: „Какво ще правим ние с теб след време, с посредствени таланти и без деца?" Каквото и да се е случвало между тях обаче, никога не отваряли дума за развод. Когато тя била в болница с лаймска болест след ухапване от кърлеж, той пише в дневника си: „По-добре да е злобна към мен, но да остане жива".

В живота на Чудомир се появява и друга жена с името Мара. Това е с 20 години по-младата, образована, красива и известна актриса от Народния театър Мара Пенкова. Силната им любов става известна само на най-близките им приятели. Когато заради рака Чудомир решава да сложи край на живота си, и двете не са до него. На молбата му да отиде да го види, Мара Чорбаджийска му праща хабер, че има хрема и не може да пътува. А Мара Пенкова има ангажимент във Варна, който не може да отмени. На фаталния 26 декември 1967 г. през сълзи тя пише прощално писмо до Чудомир: "Аз бях чуждата - задната улица на твоя живот. Бях свикнала да живея в мечтите си, в мислите си, в самотата си с теб". Любовта и мъката си тя вгражда в безброй рецитали с негови произведения из цяла България.

Мара Чорбаджийска дава съгласието си Чудомир да бъде погребан в двора на общия им дом и остава да живее в него. Ограничава контактите си, приемайки понякога само най-близките си приятелки. Умира на 8 май 1974 г.

Мария Рашкова

Използвани са публикации на М. Добрев, Ив. Събчев и др.

За връзка с редакторите на "Трибуна Арсенал":
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg
Мария Рашкова: 0882 98 70 12; Първолета Петкова: 5 74 55